

Obdobně jest tomu také u úředníků skupin A a B, jmenovaných do VII. hodn. třídy, kteří měli 1. ledna 1926 požitky 3. či 4. plat. stupně této hodn. třídy. Vláda se proto podle § 196 odst. 7 plat. zák. dne 16. července 1926 usnesla, že u takových úředníků jest při převodu do nových platů vycházeti z doby potřebné k tomu, aby dosáhli časovým postupem požitků 1. stupně služného nejbližší vyšší hodn. třídy, zvětšené o dobu započítatelnou (započítanou) v nejvyšším platovém stupni té hodn. třídy, jejíž požitky při převodu mají, nejvýše však o 3 roky, a že stejně dlužno postupovati u ostatních státních zaměstnanců, zařazených do hodn. tříd.«

Toto usnesení vlády zabývá se tedy, jak z jeho znění jde, výslovně jen ustanovením § 168 odst. 1 a nikoliv ustanovením § 168 odst. 2, a vysvětluje význam a dosah § 168 odst. 1 ve stejném smyslu, jak to učinil žal. úřad v nař. rozhodnutích, resp. v řečených vysvětlivkách, ukládá řečené usnesení úřadům z důvodu aequity postup odchylný.

Jest pravda, že žal. úřad tohoto postupu nepoužil. Než ani bezvýhradné nepoužití postupu předepsaného tímto usnesením vládním nemohlo by učiniti nař. rozhodnutí nezákonnými, jak st-lé míní.

Ustanovením § 196 odst. 7 plat. zák. č. 103/26 byla sice vláda zmocněna, aby vhodnými opatřeními vyrovnala, kde by to bylo odůvodněno dosavadními platovými poměry, případné platové nesrovnalosti, které by při převodu vznikly, ale učiní-li tak, jako se stalo při usnesení, o němž jde, oběžníkem, daným jednotlivým úřadům a tedy interní úřední instrukcí a nikoli ve formě vl. nař., publikovaného ve sbírce zák. a nař., vzniká z usnesení takového sice úřadům povinnost se ho přidržeti, nevznikají však z něho státním zaměstnancům ona subj. práva, jichž neporušitelnost nss ve smyslu § 2 zák. o ss jedině chrání. Nevznikl-li však z řečeného usnesení vládního st-lům žádný právní nárok na použití postupu tam vytknutého, neporušila nař. rozhodnutí subj. práv st-lů tím, že se postupu onoho nepřidržela. Pak také nebylo třeba, aby nss zkoumal, zdali vládní usnesení ono jest ve svém meritě v souhlasu se zákonem čili nic.

Č. 7911.

Četnictvo. — Zaměstnanci veřejní: * Četnický důstojník správní může býti dán z úřední moci do trvalé výslužby podle § 5 č. 2 zák. č. 153/23 pro trvalou neschopnost ke službě se zbraní.

(Nález ze dne 29. dubna 1929 č. 21/958/27.)

V ě c: Vítězslav K. v Č. B. proti ministerstvu vnitra o přeložení do výslužby.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l, jenž byl v hodnosti kapitána četnictva pobočníkem exponovaného četnického štábního důstojníka v Č. B., byl dne 17. května 1927 představen superarbitrační komisi u zem. voj. velitelství v Praze,

jež na základě lékařského dobrozdání uznala, že st-1 jest »četnické služby se zbraní trvale neschopen, jiných služeb v četnictvu schopen«. Vzhledem k tomuto výroku byl st-1 nař. rozhodnutím podle § 5 bodu 2 zák. č. 153/23 dán dnem 1. srpna 1927 do trvalé výslužby.

Stížnost spatřuje nezákonnost nař. rozhodnutí v tom, že výrok superarbitrační komise neopravňoval žal. úřad dáti st-le do výslužby, poněvadž podle § 5 bodu 2 cit. zák. mohou býti dány do výslužby osoby četnické jen tehdy, jsou-li trvale neschopny své služební místo zastávati, čímž rozuměti jest neschopnost k jakékoli službě četnické.

Nss neuznal stížnost důvodnou. St-1 správně cituje ustanovení § 5 bodu 2 zák. č. 153/23, podle něhož mohou býti z moci úřední přeloženy do trvalé výslužby četnické osoby, jsou-li trvale neschopny své služební místo řádně zastávati, vychází však z mylného právního názoru, že výraz »své služební místo« jest tu identický s výrazem jakékoli místo v četnické službě. Pro výklad takový nepodává podkladu ani znění cit. zák. ustanovení samo, jehož dikce je příliš jednoznačná, než aby dovolovala výklad tak široký, jaký se mu snaží dáti st-1; tím méně pak lze jej připustiti tehdy, srovná-li se ustanovení § 5 bodu 2 s předpisem § 2 lit. b) cit. zák., podle něhož gážisté nabývají nároku na přeložení do trvalé výslužby, bylo-li superarbitračním řízením zjištěno, že se stali trvale neschopnými k četnickému povolání a mají-li aspoň 10 služ. let započitatelných. Z posléze uvedeného předpisu jest patrné, že zákon jasně rozeznává mezi neschopností k četnickému povolání vůbec a mezi neschopností četnické osoby zastávati řádně své služební místo. Jestliže tedy zákon v § 5 bodě 2 užil tohoto užšího a pregnantního výrazu, není přípustno jej rozšiřovati.

Ježto pak st-1 nepopírá, že pro ono služ. místo, jež posléze zastával, bylo třeba schopnosti ke službě ve zbraní, nelze uznati, že by nař. rozhodnutí nebylo ve shodě se zákonem.

č. 7912.

Samospráva obecní. — Zaměstnanci veřejní:
I. * Okolnost, že se vedoucí úředník obecní nezúčastnil schůze obecního zastupitelstva podle § 9 zák. č. 76/19, nepůsobí ani neplatnost ani vadnost usnesení ve schůzi té učiněných. — II. * Předpokládajíc, že schůze obec. zastupitelstva nebyla svolána proti vůli obecního starosty nebo bez jeho vědomí, předsedá podle česk. obec. zřízení (§ 47) schůzi zastupitelstva platně starostův náměstek, jakmile jen starosta do schůze se nedostavil, bez ohledu na to, proč se tak stalo. — III. * Toto zastupčí předsednické právo starostova náměstka plyne bezprostředně ze zákona, nejsouc podmíněno ani tím, že starosta pověřil náměstka zastupováním v předsednictví, ani tím, že obecní zastupitelstvo nepřítomnost starostovu uznalo za odůvodněnou. IV. * Skutečnost, že protokol o schůzi obecního zastupitelstva nebyl podepsán způsobem uvedeným v § 50 čes. ob. zř., nezakládá neplatnost nebo vadnost usnesení ve schůzi učiněných. — V. O právu obecního zastupitelstva propustiti obecního tajemníka, prozatímne ustanoveného.

(Nález ze dne 29. dubna 1929 č. 7.565.)